

חלכות תפלין סימן לב

C ב-צורך לדדק בפתרונות ויתרות, שאם (ק) חסר או יתר (א) אותן אחת פסולים, ונמצאו הטעניהם אולם מקריםם בכלל יום נוראה לבטלה, ובו שורי בבל יום מצות פולין, ונמצאו ענש הסופר (קב) מרבבה. לכן צורך להיות מאייר ראותם (קג) וחדר לדרכם השם המתעתק בכתיבת פולין ותוקון: **CA** ככל פרישה אחר שיכתבה (קד) יונאפה היטיב בפוגה ודדקוק פעמים ושלש, וחדר ויהאנפה קדם שתחילה שתונה בתוך ביצה, כדי שלא מתחלף פרישה כל שם לקרוין כל כתוב לסתות הקלמוס (קד) קרם שתהיל כתוב הפרשא, שלא יהא עלייו די יותר מדי ניספר. וכן יהאר קום שיכתב כל שם לקרוין כל כתוב הפרשא, כדי שלא יבואו לידי גנזה (קד) על ידו: כג' אם מצא שחרר אותן אמת אין לו (קד) מה שפתה, כדי שלא יבואו לידי גנזה (קד) על ידו: כג' אם מצא שחרר אותן אמת אין לו (קד) פגעה, שאם יונן קרי כתובין שלא בסדרן ובסדרן ממשום דרכם יזכה או בלחמה, אבל אם היה (קד) אוות אמת, יש לו פגעה עליידי (קד) שיגור אוותם כתובין (קד) בהזינון ידו. * ואם יתר (קד) ממעצע תבה לא, משום דכשיגור יהייה (קד) גראה כתשי (גד) (גא) כתוב: **CD** ימתר לכתב על

באר הדיבר

(גא) כתוב. כתב בכ"י קשם חריא"ס לפלטומים פון מלפני לעזר אורן, בן גן אל אבוכץ פלא בניין, שאמור שיגור פוני' ימוש' רב' שלפעים באפין שתייה

משנה ברורה

הקרוגנים: **C** (ק) חסר או יתר. אפלו אם כתבה לא נשמעה לקרואתה בזיה, בגין במלוא וחתר גדרלקפון: (קג) אוות אמת לא שטרם מלבד של גול הטענה: (קד) וחדר לר' בלב המשם. ראיתני לשעתיק פה לשון שלבוש הצורק מאייר לילגננה, רוח לושאנו: לא כמו שעושים עכשו בעקבם סופרים שניחון גברים הפתלדין לכות פולין כדי שיגרלים פה וסי' לה בקיני, ואחריך רוחה הסופר אם נתקבב בהכלתם בחרושון ותרותן ולסתות העדרה בפערם אוותם ומחרין, וממשיכין להם הטעניהם אונן בטהיטים ומוכרין אוותם, ומחרין רוחה בפערם ומראים להם פנוי שטרם לפה לעזר אוותם שנרמזו ובדקה ובדרשה (קד) רוחה לא קהה של סופרים יונן רוחה מהו ווטוב, וכך שלמן האמור אצל חסר לומו: תרי אנו בזיה בגומלי חסדים עם הגוערים העניים ולמד לך רוחה בפערדים, ואדרה, לא טוב הטענה עשוים בזעם, כי תגען נער ואין יודע כבבין ימוני לשאלות⁽¹⁴⁾, ואין לו שום פגעה מזו בזעם. והוא ענש השופר תפלין את הבריות שניחון גוףלון הפלולין (וקדילעלי בעניר יט) ; ולא עוד, כדי להסביר את מזחו יאמר הסופר לאילן עתידין לתן את הדין ולכבל ענשין הרבה מאייר, ואילוקם גמור למס' מלאת הטענה בזעם לא פולחן פה שיטש תפלין אין הטענה לסת בעיל הפלולין, כמו גמי נט צידיך לסת דאייש ואהשה, רק לשם קדשת פולין, עין שם, ויסים על זה: וכן קראו למי שיטש בזין למנותות וחכרי פולין מהגבינים אנטיש אמת שנאי בעצם בעיל תורה אלא אילוקים וחדרים על דברו בצל עיר, כמו שעמנים שוחטים ובזקים, שלא אמינו לכל סופרים, שאין בונחים שלא להרוויח ממון עליידי כתיבה וכוננה כתפלין בעשות הפלולין: אך כי גם פנה זו טוביה קיתה ליפوت המזוחה בזיה, וזה דוקא אם היה לך פנה קדושה גס'ין, אבל בזיה אינם נוראים, ודי בזיה. עד כאן לא לשונו קשורה. ובtab בקסר ברוך שאמר: כתוב כתובות וחותימות ולא שבורות, ובמתחן ובקבנה גדרה, ולא ימהר אדק בכתיבתך בזיאו רוחה לא אבוד לדוראון וינסידר ונשאטו כי הוא מחייב את קרבנים; וכל מי שפהות פולין תוכם ובשרים בספייל חילול נרדת מדרגה של יהונתן, ובtab בקסר חסידיים סיון פה: "זערקתו ענברת לעדר", זה הקזחה ובסי, בגין בפלעד ליירא שם קון פולין למקן לאחרים. וכן סקסטן לט' קני אס ראיוי לא כתב הפלולין: **CA** (קד) יונאפה היפטב⁽¹⁵⁾. שאם מצא איזעהות חסר איזעה פרשה, לא היא לא ברכה נטולת אלם כל מה שאחריה, משם שיחירות שלא בסדרן, וכדרילעלי בריש פישען: **CB** (קד) קומ שטחhil. אוינו רוחה לומר בחתולה הפרשה זונא, אלא (קד) קדם שייחיליל לבב הטענה: (קד) מה ששבה. באותה (קד) פרשה, ולא השלענעה: (קד) עיל ידו. וghostobel הקלמוס לכתוב בו את הטענה (קד) לא תחול לכתוב אותו מיד, שלא בפסידנו ברכבי דין, וזה אלי יש ציינו שר ואיליא האקסקס מישר, וגם מסומן לטע. ומכבב השם, ולכן יונן להזכיר את אחת מילכתם קום השם באותה את יתחליל לכתוב⁽¹⁶⁾; ואם לא עשה כן, ימחש אחר אותן או פג שאריכה רוי יומלעמה וכותם את השם. ואם צורי דין קום שיגמור השם, או יטבל באיזועות שלפנינו שהן חלים ערין וגומר השם, אבל לא יטבל באיזועות השם עזזון: (קד) ויש מקולין ליטבל באיזועות השם עצמן, בזוי לייא פין השהו בא' להשלים בו את הטענה. ואם באיזועות שלפעני אינם לחין, או יטבל מתקע' ויתפש אחר אותן או פג שציצין דין דין ונבעל. וכל היה הא לא זמוץ ולא לעובדא בדרעדן: **CG** (קד) פגעה. ההשלמה. ומכוו שמאן עד סוף הפרשה יש שמונות שאינם נמקין, דאי לאו וכי יגרוד עד סוףה: (קד) ביחסו ייחון. פירוש, פסר שנטבעות בזיה יקהו ותוקון: (קיד) אחרות. ואם יטבב (קד) פגה זוגה ומילול כרנוך פולין בשעור קטנין פרשה לפרשא שחיהו ברי ט' איזועות. ולפעמים יש שגקה אכח בזיה, בגין שבלול להמישך אזות מן הטענה שלפניהם כדי למפעט גורו של ט' איזועות. וויל רוחה זוגה, דבראנ זוגה שגקה מוקנת קדוז, אז אפלו אם בסיטים הטבעה שלפניהם (קיד) יש שם ה"א או ק"ר, ויל להמשיך גזע כדי למפעט גורו, ואר' עלי-פי שלפניהם הטענה לא זוגה גורלו של ט' א' וסקו"ר' בוטפה, אין קפיא בדיעבד⁽¹⁷⁾. ובtab הטעניהם זוגה בטענה הטענה שגקה תפלין פולין מוקנת גורו, אז אפלו אם בסיטים שבלול להשכו, טוב יותר שנטבעות פגה קראושונה ברי לה' שץ' איזועות רוחה בזיה מדין נטבע. ואם קום הטענה ממשום חוקות, בגין שאינו עושה מעשה בגונו הטענה קראושונות קראושונות: (קיד) גראה כתשי (קיד) גרא-ברום: (קיד) גאנ-אברום:

שער חצין

(קיד) אלה ובה ולתקומות: (קיד) אלה ובה: (קיד) יורה-דקה רשו פער ד': (קיד) בירוק שאמור: (קיד) ש' יורה-דקה רעד והוא בפער-מגידים: (קיד) גאנ-אברום: (קיד) גאנ-אברום:

ב-סרא"ש פסרו פון
חסילן ו-וילטמן
ג' קרי אנטקונינו
ד' שם ה טו שם
כלולין ווילטמן
פרק א' סולולן הפלולין
ו-סרא"ש אנטקונינו ו-פר-
ארחות-מגידים ז' פר-
אטקונינו ז' פר-
וספר אהחות-מגידים
בשם רגנו יונן

הלוּכֹת תְּפִלֵין סִימָן לְבָ

ביורים ומוספים

מןני שאין לומר שרוב המצוויים אצל כתיבה מומחים הם, ואין חזקת כשרות על התפליין, והפסולים הם בגדר המוציאו והוסיף (ח"ח סי' ט אות ב) שमוטל חיוב על הטעופ שלא להוציאו מתחתי ידו דבר שאיןנו מותרין ומוגה בהלהבה, ואסור בשום אופן לטעוף שהקונה או הטועור יעשו את ההגאה.

[משנ"ב ס"ק קז]
לכן יוכן להזכיר אותן אחת מלכתב קודם קשם ובאותו אותן יתחילה לכתיבן.⁽¹⁵¹⁾

(151) שברך הוא מודך על ידי שכותב בו אותן אחרית או תג, וכן כתוב בתיקון תפליין שהובא במג"א (ס"ק לב).

[משנ"ב ס"ק קז]
ואף עלי' פיי שעלי' נמי מהשכבה לא היה קרעל של קמ"א וקמ"ר
בסטופה, אין קפרא ברעכבר.⁽¹⁵²⁾

(152) לקמן (במשנת טופרים אותן ה"א) הביא מחלוקת ראשונים בענורת האות ה"א, אם רgel השמאלית צירכה לזרות בnder סוף הגג, או שמא כשרה אף בnderamus הגג, ולהלכה פסק שעריך שתהיה בסוף הגג. עוד כתוב שם, שאם אי אפשר לתתקנה, הרי היא כשרה בלבד, תיקון, שיש לטמוך על הראשונים שסוברים שכך הוא עיקר צורתה, ועל פי זה כתוב כאן שבדיעבד אין קפרא, בין שאי אפשר לתתקנה.

[ביה"ל ד"ה און לו, בהגאה]
שוב ראייתי שזה אינו, ורקא מקריאת שם לעקפן בסיטון סד עזיר א קבאואר גלבה זבוז רפתהיל בפה קראם אמוניים, עין שם.⁽¹⁵³⁾

(153) שאף על פי שעריך לקרווא את הפרשה בסדרה, מ"מ אם הקראים את הפסיק החני לפטוק הראשון דיו שיחזור ויקרא את הפסיק השני, ואני צריך לחזור ולקרווא שוב את הפסיק הראשון. ובובואר, שאף על פי שבשבעת קרייאת הפסיק הראשון לא היהת הקראיה בסדרה, מ"מ עבשו נקricht היא בסדרה, וממילא הוא הרין כאן, שיכול קודם להשלים את אותן, ואחר כך לגרור את השאר, שעכשיו נחשב 'סדרן'.

[משנ"ב ס"ק קז]

כי הנער גער זיין יודע בין זמינו לשמאלו⁽¹⁴⁷⁾.

(147) ולקמן (ס"י לט ס"ק ג) כתוב שיש לגער בטופרים שמניחים לעירם לכתוב תפליין ואינם מודקרים אם הביאו שתי שערות, יצין לדבריו כאן.

[משנ"ב שם]

ולא עוד, פדי להשבית את מקחו יאמיר הטעופ לכל: אני כתבקחים ובכונגה כתבקחים וכרכ'ו⁽¹⁴⁸⁾.

(148) וקונה המודך במצוות, כתוב בש"ת שבת הלוי (ח"א סי' ז) אותן (ב) שמהווים הטעופ להזריעו על כל דבר דיעבר שהוא בכתיבה, ואם לא הדיעו אפשר שוה מוקח טעות.

[ביה"ל ד"ה און]

ואם אותן הנקטו לא קינה מתחר לשום מקה וכו' אם גפעל הטעופ משום זה⁽¹⁴⁹⁾.

(149) ובמשנ"ב לקמן (ס"י לו ס"ק יג) כתוב שהאחרונים כתבו בשם הרמן"ע מפאנגו, שיתרונן אותן בין השיטין פוטסל.
אכן לעניין לכתילה, כתוב בש"ת בית אפרים (י"ד סי' סד) שאף לפוי הנדע בהודה אין להוסיף שם אותן. וכן מבואר במשנ"ב לעיל (ס"ק בב) שלכתילה אין לשרטט שם דיו מיותר על הקלף, וראה מה כתב לנו.

[משנ"ב ס"ק קז]

קיראקה הייבר⁽¹⁵⁰⁾.

(150) ואף על פי שמעייר הרין די בהגאה הטעופ בעצמו, מ"מ כתוב בש"ת שבת הלוי (ח"ז סי' ב) על פי דברי הבני יהוה (י"ד סוף סי' רעט), שיש להחמיר ליתן לאדם אחר ירא שמים ומומחה שיגיה את הפרשיות, ולאחר מכן להגיהו על ידי מחשב מחסנות ויתירות וכדומה.

וכתוב עוד (שם) שבזמנינו חיוב ההגאה הוא חיוב גמור מעייר הרין.

